

RESSÒ DE LA PARAULA

El Temps de la Creació (I)

Ens fem ressò de la invitació que ens arriba, via el papa Francesc, d'afegir-nos a celebrar «el Temps de la Creació». Una celebració amb caràcter ecumènic que ja gaudeix d'una certa tradició. Des de 1989, per iniciativa del Patriarcat Ecumènic, se celebra, entre l'1 de setembre i el 4 d'octubre, el precíós do de la Creació, mitjançant una crida a reflexionar i pregar. Aquest any el nostre lema és «Una llar per a tots».

Ningú podrà negar l'oportunitat i, fins i tot, la urgència, d'aquesta celebració.

Alguns la presenten com una manera de «prendre consciència» del greu problema ecològic i afavorir compromisos a favor de la conservació del planeta. Seria un molt bon desig que es donessin aquests fruits.

Però abans hem de ser conscients de dos importants factors.

El primer és que, si parlem de «Creació», ja estem interpretant la realitat de la natura i el cosmos com a resultat d'un acte, l'acte creador de Déu. Aquest supòsit no és compartit avui per molts, per als qui el cosmos i la natura només són el resultat d'una evolució casual des d'un punt d'acumulació i explosió d'energia... Els qui pensen així, també busquen, potser, la conservació de la natura. Per què? Cadascú sabrà; tal volta per instint de conservació o per un bon sentiment de compassió, etc.

Els qui creiem en Déu Pare Creador entenem la natura i el cosmos com un do que Déu fa a la persona humana, també creada per Ell, per amor. D'aquí es dedueixen conseqüències decisives:

- Afirmem que el cosmos, l'ésser humà i la natura no són déu (com creien algunes religions). La natura està per a l'ésser humà (d'aquí la seva dignitat i valor) i no a l'inrevés.
- L'ésser humà viu en el món com a «casa seva». Així va ser la voluntat del Creador, de manera que d'ella depèn la seva existència.
- Aquesta casa (naturalesa, cosmos) és de Déu i, per tant, de tots; tots l'hem de cuidar i compartir. D'aquí ve que la seva cura és un acte de

justícia i d'amor cap als éssers humans actuals i futurs.

Cuidant «l'oikos», la «domus», la casa de Déu, lloem a Déu i servim la humanitat concreta, especialment els qui menys poden gaudir de la creació.

El segon factor és que la gran iniciativa del «Temps de la Creació» consisteix, entre altres coses, en una crida a l'oració en comú, ecumènica. Una oració que culminarà per a nosaltres en la celebració que tindrà lloc el pròxim 3 d'octubre, a la Sagrada Família.

Però la pregària es justifica, té valor, per si mateixa, en tant que comunicació d'amor amb Déu. Això és l'essencial de l'oració. La pre-

gària té també altres efectes: mentalitza i educa, realitzada públicament constitueix un testimoniatge i una difusió de la causa que la convoca. Però l'oració no es pot instrumentalitzar per a aconseguir aquest objectiu, no és eina per a sensibilitzar. Perdrà el seu valor real i autèntic. Millor cercar altre tipus de manifestacions i de difusió del missatge.

Avui, aquesta iniciativa és abraçada per la gran comunitat ecumènica. Els qui creiem en Déu Pare Creador li lloem i li demanem que la seva obra esdevingui realment una llar per a tots.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL POSTHUMANISME COM A HORIZÓ

Algunes perplexitats (I)

El punt d'arribada de la ideologia transhumanista és el posthumanisme. El prefix post és clar i distint per si mateix. Es refereix a allò que ve després de l'humà. Evoca la idea d'un ésser que ja no és pròpiament humà, sinó una nova realitat, una nova espècie, el començament d'una nova estirp.

¿Què és, però, un ésser posthumà? Els posthumans són l'objectiu a assolir, el terme final dels transhumanistes. No són una realitat, encara, però és l'horitzó escatològic d'aquest moviment.

És l'home del futur que es configura, a si mateix, gràcies a la tecnologia.

Un ésser posthumà, en l'imaginari transhumanista, és resistent a la malaltia i impermeable a l'envelliment; disposa d'una joventut i d'un vigor etern; exerceix un control sobre els seus propis desigs, sobre els seus humors i estats mentals; és capaç d'evitar els sentiments de fatiga, de ràbia o d'indignació per foteses; té crescuda la capacitat per al plaer, per a l'amor, per a la sensibilitat estètica i per a la serenitat; ex-

perimenta nous estats de consciència que els cervells humans actuals no poden viure. Els éssers posthumans podran ser, fins i tot, completats amb intel·ligències artificials.

El posthumanisme es perfila com una nova utopia, però, lligada a l'antropotècnia, és a dir, a la tecnologia aplicada a l'anthropos. Es tracta d'una proposta d'utopia que té, com a missió, canviar el fatalisme del naixement per un naixement opcional o bé per una selecció prenatal.

Transcendir el cos és, doncs, alliberar l'ànima humana de la seva presó i permetre-li que visqui eternament. Partint del principi platònic de què la immortalitat de l'ànima està condicionada pel seu deslligament del cos biològic després de la mort, els transhumanistes pretenen alliberar-se del cos abans de la mort, tot substituint el cos biològic per un cos-màquina, que no sigui de caràcter orgànic.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El Tiempo de la Creación (I)

Nos hacemos eco de la invitación que nos llega, vía el papa Francisco, de adherirnos a celebrar «el Tiempo de la Creación». Una celebración con carácter ecuménico que ya goza de una cierta tradición. Desde 1989, por iniciativa del Patriarcado Ecuménico, se viene celebrando, entre el 1 de septiembre y el 4 de octubre, el precioso don de la Creación, mediante una llamada a reflexionar y orar. Este año nuestro lema es «¿Un hogar para todos?»

Nadie podrá negar la oportunidad, y hasta la urgencia, de esta celebración.

Algunos la presentan como una forma de «tomar conciencia» del grave problema ecológico y favorecer compromisos a favor de la conservación del planeta. Sería un muy buen deseo que se dieran estos frutos.

Pero debemos antes ser conscientes de dos importantes factores.

El primero es que, si hablamos de «Creación», ya estamos interpretando la realidad de la naturaleza y el cosmos como resultado de un acto, el acto creador de Dios. Este supuesto no es compartido hoy por muchos, para quienes el cosmos y la naturaleza solo son el resultado de una evolución casual desde un punto de acumulación y explosión de energía... Quienes piensan así, también buscan, quizá, la conservación de la naturaleza. ¿Por qué? Cada uno sabrá, quizá por instinto de conservación o por un buen sentimiento de compasión, etc.

Quienes creemos en Dios Padre Creador entendemos la naturaleza y el cosmos como un don que Dios hace a la persona humana, también creada por Él, por amor. De ello se deducen consecuencias decisivas:

- Afirmamos que el cosmos, el ser humano y la naturaleza no son dios (como creen algunas religiones). La naturaleza está para el ser humano (de ahí su dignidad y valor) y no al revés.
- El ser humano vive en el mundo como en «su casa». Así fue la voluntad del Creador, de forma que de ella depende su existencia.
- Esta casa (naturaleza, cosmos) es de Dios y, por tanto, de todos; todos la hemos de cuidar y compartir. De ahí que su cuidado es un acto de justicia y de amor hacia los seres humanos actuales y futuros.

Cuidando el «oikos», la «domus», la casa de Dios, alabamos a Dios y servimos a la humanidad concreta, especialmente a quienes menos pueden disfrutar de la creación.

El segundo factor es que la gran iniciativa del «Tiempo de la Creación» consiste, entre otras cosas, en una llamada a la oración en común, ecuménica. Una oración que culminará para nosotros en la celebración que tendrá lugar el próximo 3 de octubre, en la Sagrada Familia.

Pero la oración se justifica, tiene valor, por sí misma, en cuanto comunicación de amor con Dios. Eso es lo esencial de la oración. La oración tiene también otros efectos: mentaliza y educa, realizada públicamente constituye un testimonio y una difusión de la causa que la convoca. Pero la oración no se puede instrumentalizar para lograr este objetivo, no es herramienta para sensibilizar. Perdería su valor real y auténtico. Mejor buscar otro tipo de manifestaciones y de difusión del mensaje.

Hoy, esta iniciativa es abrazada por la vasta comunidad ecuménica. Quienes creemos en Dios Padre Creador le alabamos y le pedimos que su obra llegue a ser realmente un hogar para todos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Vetlla ecumènica en el Temps de la Creació a la Sagrada Família

El pròxim diumenge 3 d'octubre, la família ecumènica ens aplegarà a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona per celebrar el Temps de la Creació.

Cada any, de l'1 de setembre al 4 d'octubre, els cristians d'arreu del món estem cridats a aprofundir la nostra relació amb el Creador, amb tots els nostres germans i amb tota la creació. Aquest temps, que porta per nom «Temps de la Creació» enguany es presenta amb el lema: «Una casa per a tothom? Renovant l'oikos de Déu» i ens vol fer adonar que hem oblidat que vivim a la casa de Déu, —oikos en grec significa casa—, que formem part de la seva llar, que

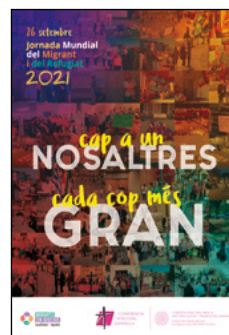
som la seva família, la seva comunitat estimada.

Entre les diverses iniciatives en aquest Temps de la Creació, des de l'Arquebisbat de Barcelona, el Bisbat de Sant Feliu i el de Terrassa i la Xarxa Laudato Si', formada per diverses entitats catòliques, conjuntament amb diverses esglésies i comunitats cristianes evangèliques i ortodoxes, s'ha convocat una vetlla ecumènica a la Basílica de la Sagrada Família, el 3 d'octubre a les 18 h.

És un acte obert, però amb places limitades, que també es podrà seguir en directe a través del web sagradafamilia.org i a esglesia.barcelona/en-directe.

Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat

Avui se celebra l'edició núm. 107 d'aquesta Jornada sota el títol «Vers un nosaltres cada vegada més gran». En el seu missatge, datat el 3 de maig de 2021, el papa Francesc recorda que a la seva encíclica *Fratelli tutti* va expressar la seva preocupació i desig alhora: «Passada la crisi sanitària, la pitjor reacció seria caure encara més en una febre consumista i en noves formes d'autopreservació egoista. Tant de bo que al final ja no hi hagi «els altres», sinó només un «nosaltres»» (n. 35). Aquest pensament és el que li ha empès a aprofundir la idea d'un «nosaltres» ben ampli, i ho fa resseguint la història de la salvació, recordant la vocació de l'Església a ser ben «catòlica», és a dir, universal, en el context d'un món cada vegada més inclusiu.

Pelegrinatge de l'Hospitalitat a Montserrat

El proper 2 d'octubre tindrà lloc una jornada de retrobament de la família hospitalària de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, als peus de la Mare de Déu.

Donat que encara no es pot realitzar un veritable pelegrinatge de quatre dies amb malalts a Lourdes, l'Hospitalitat ha pensat substituir-lo per una sortida d'un dia amb malalts i persones discapacitades al monestir de Montserrat.

La convivència d'aquell dia comptarà també amb la participació del bisbe Agustí, que presidirà l'eucaristia pròpia del pelegrinatge, a les 12 h.

Després del dinar de germanor, es realitzarà també una processó amb torxes, acompanyats per la Mare de Déu de Montserrat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

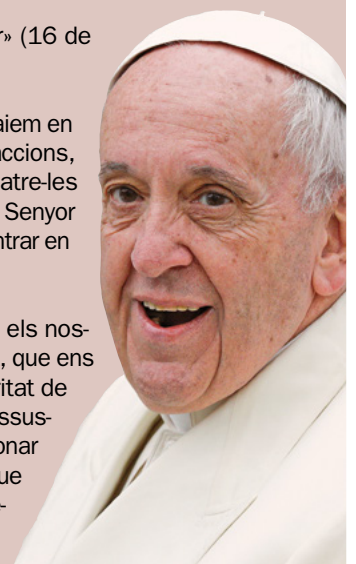
@Pontifex: «El compromís per la pau i la fraternitat neix sempre de la base: cadascun, en les coses petites, pot fer la seva part. Cadascun, en les coses petites, pot comprometre's a ser constructor de fraternitat, a treballar en la reconstrucció del que s'ha trencat, en comptes d'alimentar la violència» (16 de maig).

@Pontifex: «Tots som responsables de la comunicació que fem, de les informacions que donem, del control que junts podem exercir sobre les notícies falses, desemmascarant-les. Tots estem cridats a ser testimonis de la ve-

ritat: a anar, veure i compartir» (16 de maig).

@Pontifex: «En l'oració, quan caiem en el compte de les nostres distraccions, la qual cosa ens ajuda a combatre-les és oferir amb humilitat el cor al Senyor perquè el purifiqui i el torni a centrar en Ell» (19 de maig).

@Pontifex: «Obrim també avui els nostres cors al do de l'Esperit Sant, que ens fa sentir tota la bellesa i la veritat de l'amor de Déu en Crist mort i ressuscitat. I ens empeny a sortir, a donar testimoniatge d'aquest Amor que sempre ens precedeix amb la seva misericòrdia» (23 de maig).

Curs nou, vida nova...

...a la Cúria

Divendres 10 de setembre els treballadors i treballadores de la Cúria diocesana van viure una jornada de convivència i reflexió amb el bisbe Agustí, a la Casa d'Espiritualitat de Santa Maria de Lavern.

El primer objectiu va ser acollir l'Estatut de la Cúria, reeditat en aquest any, per copsar el significat més profund d'aquesta eina, la Cúria, que, com a braços del Bisbe, està al servei de tota la diòcesi i de les parròquies. Això va ser possible gràcies a la ponència del bisbe Agustí, que va ajudar els presents a captar d'una manera renovada la identitat de treballadors de la Cúria, com a Església-comunió amb Déu i amb els altres i com a instrument de testimoniatge, servei a la Paraula i de santificació, juntament amb el seu Bisbe. També el vicari general, Mn. Josep Maria Domingo, va intervenir amb una breu ressenya sobre la «història» recorreguda en aquests 17 anys.

En segon lloc, també hi havia la intenció de reflexionar i dialogar al vol-

tant dels reptes del nou curs, centrats en l'acollida, la coordinació i la professionalitat del treball a la Cúria, per guanyar en eficàcia i en consciència de la «vocació» de servei a la diòcesi que suposa. Va ser molt enriquidor el diàleg que es va establir entre els companys de feina al voltant de les preguntes plantejades: Què vol dir per a tu treballar al Bisbat? Què demanaries al Bisbat per a poder desenvolupar millor la teva feina?

Com a cloenda del matí, es va celebrar l'eucaristia a la contigua Parròquia de Sant Pere de Lavern. En aquesta celebració, tenint ben a prop en l'horitzó la imatge de Montserrat, es va posar sota la mirada maternal de la Mare de Déu el treball de la Cúria, perquè creixi en coordinació, unitat i comunió al servei de la nostra diòcesi.

La convivència va concloure amb un dinar de germanor, que va ser a més ocasió d'agraïment al Sr. Lleó Mondragón, que recentment s'ha jubilat de la seva feina, a la recepció de la Casa de l'Església.

...al Seminari

El mes de setembre comença amb força i amb alegria entre els seminaristes:

- **El dilluns 6 de setembre** va tenir lloc la celebració de l'eucaristia al Seminari Conciliar, per iniciar el nou curs 2021-2022. Enguany s'estrenen set seminaristes nous: sis de Barcelona i un de Sant Feliu, que es diu Juan Eusebio Brea i prové de Castelldefels. La missa va ser presidida pel bisbe Agustí Cortés i concelebrada pel bisbe auxiliar Sergi Gordo i pel cardenal Joan Josep Omella, que va fer l'homília, juntament amb l'equip de formadors del Seminari. Després de l'eucaristia, tots els seminaristes van acabar la celebració del nou curs amb un àpat, acompanyats del cardenal, els bisbes i tot l'equip de formadors.

- **El dijous 9 de setembre**, els seminaristes de Sant Feliu es van reunir amb el bisbe Agustí a la Casa de l'Església, amb temps per pregar junts Vespres, compartir inquietuds i vivències, i sopar plegats.

- **El dia de la Mercè**, a la seva basílica de Barcelona, va celebrar-se una eucaristia a les 19 h, en la qual deu seminaristes van ser admesos als ordes, com a primera etapa de compromís en ferm vers el presbiterat. Entre ells hi és Manuel Rodríguez, de Viladecans, que actualment col·labora pastoralment a Vilafranca del Penedès.

- I, properament, **el 24 d'octubre**, a la Catedral de Sant Llorenç, hi ha prevista l'ordenació presbiteral de l'actual diaca Xavier Montané, que exerceix el seu ministeri a l'Arxiprestat de Piera-Capellades.

...amb Vida Creixent

El dimarts 14 de setembre es van trobar a la Casa de l'Església la Junta i els animadors del moviment Vida Creixent a nivell diocesà, en la seva primera reunió mensual del nou curs. En paraules del coordinador diocesà, Cristóbal Macias, «caldrà posar-hi molt d'amor i il·lusió per transmetre nova empenta, especial-

ment als qui, per por al virus, romanen a casa, però continuen fent part de Vida Creixent».

El bisbe Agustí s'hi va fer present i va compartir amb ells tota la reunió, adreçant-los paraules d'ànims i comprensió, tenint ben presents també a tots aquells que s'ha quedat pel camí durant aquest període de pandèmia.

AGENDA

► **Reunions de treball d'inici de curs.** Les properes setmanes hi ha previstes algunes reunions d'inici de curs de diversos àmbits pastorals:

- **Dimecres 29 de setembre**, a les 16.30 h, els delegats diocesans, a la Casa de l'Església.
- **Dijous 30 de setembre**, al matí, els arxiprestes dels nou arxiprestats, a l'ermita de la Mare de Déu de Brugués.
- **Dijous 7 d'octubre**, a les 10.30 h, el Consell Presbiteral, a la Casa de l'Església.
- **Dissabte 9 d'octubre**, a les 10 h, el Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. dels Paüls (CM, 1625) i cofund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII). **Lleida:** ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimecres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (pa-

tró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dijous [Ne 8,1-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les mis-

sions; sant Remigi (†530) bisbe de Reims.

2. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda. **Lleida:** Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510-Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

Diumenge XXVI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Si no és contra nosaltres, és amb nosaltres»

Moltes vegades ens creiem posseïdors de Déu en exclusiva; com si fos només «el nostre» Déu i no el dels altres. En canvi, Jesús i Moisès tenien un esperit molt més magnànim, molt més obert. A l'evangeli Joan confessa clarament: *N'hem vist un que es valia del vostre nom, per treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels que venen amb nosaltres. Com no és dels nostres, encara que faci el bé com és lluitar contra els dimonis, no pot actuar: fer el bé és només la nostra marca. I què diu Jesús?: Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres. És una lliçó que hauríem d'aprendre. Massa sovint pensen que només fem el bé els qui creiem en Crist; els indiferents, els agnòstics, els ateu en queden exclosos. I no és així, de cap manera. També a Moisès li diuen que hi ha dos homes que ell havia devocat i no s'havien presentat davant el tabernacle per rebre l'Esperit, però que tanmateix ara profetitzen. I Josuè li demana: *Senyor meu, prohibiu-los-ho*. Altre cop l'exclusivisme! Però Moisès amb un esperit molt més obert diu: *Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia*. Déu és lliure i pot actuar a través de qualsevol persona. I es manifesta a qui vol. I tothom pot fer el bé ni que no sigui creient. Però a nosaltres el Senyor ens exigeix molt: no allunyar ningú ni que sigui al preu de renunciar al que ens és més estimat. Per això parla de *tallar la mà o el peu o de treure's l'ull propi*. És evident que és un llenguatge exagerat però cal sobretot evitar l'escàndol dels més petits perquè el qui escandalitza més li valdria que el tiessin al mar amb una mola de molí lligada al coll. I Jaume, a la segona lectura és molt dur amb els rics, aquells que *han escatimat el jornal dels treballadors, que han condemnat el just, que l'han assassinat*. Hem de ser molt exigents però no apartant els qui fan el bé (siguin o no dels nostres) sinó amb nosaltres mateixos, acollint tothom, no escandalitzant els més petits, no robant els altres.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte a guardar-los amatent; / però, qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; així seré irrepreensible, / i net d'una gran culpa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engreixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui venen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

▶ Lectura del libro de los Números (Núm 11,25-29)

En aquellos días, el Señor bajó en la Nube, habló con Moisés y, apartando algo del espíritu que poseía, se lo pasó a los setenta ancianos. En cuanto se posó sobre ellos el espíritu, se pusieron a profetizar. Pero no volvieron a hacerlo. Habían quedado en el campamento dos del grupo, llamados Eldad y Medad. Aunque eran de los designados, no habían acudido a la tienda. Pero el espíritu se posó sobre ellos, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un muchacho corrió a contárselo a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento». Josué, hijo de Nun, ayudante de Moisés desde joven, intervino: «Señor mío Moisés, prohibe-los». Moisés le respondió: «¿Es que estás tú celoso por mí? ¡Ojalá todo el pueblo del Señor recibiera el espíritu del Señor y profetizara!».

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta, / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel, / e instruye a los ignorantes. R.

El temor del Señor es puro, / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos, / y enteramente justos. R.

También tu siervo es instruido por ellos / y guardarlos comporta una gran recompensa. / ¿Quién reconoce sus faltas? / Absuélveme de lo que se me oculta. R.

Preserva a tu siervo de la arrogancia, / para que no me domine: / así quedará limpio e inocente / del gran pecado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,1-6)

Atención, ahora, los ricos: llorad a gritos por las desgracias que os vienen encima. Vuestra riqueza está podrida y vuestros trajes se han apolillado. Vuestro oro y vuestra plata están oxidados y su herrumbre se convertirá en testimonio contra vosotros y devorará vuestras carnes como fuego. ¡Habéis acumulado riquezas en los últimos días! Mirad, el jornal de los obreros que segaron vuestros campos, el que vosotros habéis retenido, está gritando, y los gritos de los segadores han llegado a los oídos del Señor del universo. Habéis vivido con lujo sobre la tierra y os habéis dado a la gran vida, habéis cebado vuestros corazones para el día de la matanza. Habéis condenado, habéis asesinado al inocente, el cual no os ofrece resistencia.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquel tiempo, Juan dijo a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba demonios en tu nombre, y se lo hemos querido impedir, porque no viene con nosotros». Jesús respondió: «No se lo impedáis, porque quien hace un milagro en mi nombre no puede luego hablar mal de mí. El que no está contra nosotros está a favor nuestro». «Y el que os dé a beber un vaso de agua porque sois de Cristo, en verdad os digo que no se quedará sin recompensa. El que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen, más le valdría que le encajasen en el cuello una piedra de molino y lo echasen al mar. Si tu mano te induce a pecar, córtatela: más te vale entrar manco en la vida, que ir con las dos manos a la "gehenna", al fuego que no se apaga. Y, si tu pie te induce a pecar, córtatelo: más te vale entrar cojo en la vida, que ser echado con los dos pies a la "gehenna". Y si tu ojo te induce a pecar, sácatelo: más te vale entrar tuerto en el reino de Dios, que ser echado con los dos ojos a la "gehenna", donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»